

opusdei.org

Tēva vēstule dēlam

Branislavs pagājušā gada novembrī tika ordinēts diakonu kārtā. Pandēmijas dēļ ordinēšanas ceremonijā viņa ģimene nevarēja būt klāt. Tomēr viņa tēvs, katoļu aktīvists, kurš pagājušā gadsimta 80. gados pavadīja laiku ieslodzījumā kā cīnītājs pret komunistisko režīmu Čehoslovākijā, uzrakstīja savam dēlam aizkustinošu vēstuli.

LIECĪBAS | 25/01/2021

9.05.2021

Branislavs Borovskis (saīsinājumā Brano) saukts tāpat kā viņa tēvs, tika ordinēts par diakonu pagājušā gada novembrī Romā kopā ar vēl 26 Opus Dei locekļiem.

Pandēmijas ierobežojumu dēļ Bronislava ģimene nevarēja būt klāt, lai dalītos priekā ar viņu šajā svarīgā brīdī, tāpēc tēvs nolēma nosūtīt viņam šo aizkustinošo vēstuli, kuru viņa dēls ir vēlējies darīt publiski pieejamu.

Brano Borovskis, jaunā diakona tēvs, astoņdesmito gadu katoļu aktīvists Čehoslovākijā, tika arestēts kopā ar diviem draugiem Polijas pusē. Viņus apsūdzēja par reliģiskās literatūras kontrabandu. Sītieni, spīdzināšana un cietumā pavadītais laiks tikai stiprināja viņa ticību Dievam.

Attēlā tēvs un dēls kopā.

Mans dārgais dēls Branislav,

2020. gada 12. decembrī aprit tieši 37 gadi kopš tās dienas, kad es tiku arestēts Polijas pilsētā Nowy Sacz. Toreiz es biju 20 gadus jauns universitātes students. Viņi mani kopā ar abiem maniem draugiem ieslodzīja cietumā par reliģiskās literatūras kontrabandu, jo no Polijas ievēdām Čehoslovākijā kristīgo literatūru. Tie bija komunistiskā režīma gadi, kad bija aizliegta šāda veida literatūras izplatīšana grāmatnīcās.

Mana ieslodzīšana Polijā sakrita ar laiku, kad toreizējā Čehoslovākijā iebruka PSRS vadītais Varšavas līguma valstu karaspēks. Man un maniem biedriem draudēja cietumsods no 15 līdz 20 gadiem.

Pratināšanu laikā militārie darbinieki mūs sita, draudēja un pazemoja dažādos veidos. Trīs mēnešus pavadīju viens pats kamerā, kuras izmērs bija divi reiz trīs metri.

Gan naktī, gan dienā kamerā vienmēr dega gaisma. Viņi neļāva man ne tikai gulēt, bet vispār atpūsties. Nedrīkstēju runāt skaļā balsī un visu laiku bija jāievēro klusums. Kamerā brīžam bija nepanesams aukstums, kas mijās ar tikpat nepanesamu karstumu.

Reiz, vēlā vakarā cietuma apsargs, kurš bija galīgi piedzēries, notēmēja uz manu pusi pistoli un draudēja mani nogalināt. Viņš bija nikns, jo nevarēja doties plānotajā atvaļinājumā un viņam vajadzēja mani apsargāt.

Kad trīs draugi tika ieslodzīti, šī fotogrāfija slepeni izplatījās Čehoslovākijas baznīcu draudzēs, lūdzot cilvēku lūgšanas par viņu atbrīvošanu.

Pēc vairākiem mēnešiem tiku nosūtīts uz lielāko cietumu Polijā, Tarnovas pilsētā. Pazemojumi un sitieni turpinājās. Viens no maniem

kameras biedriem bija garīgi slim
cilvēks, pēc profesijas bokseris, viņš
sadarbojās ar komunistu režīmu.
Viņš bez iemesla uzbruka
ieslodzītajiem, mūs sita un terorizēja.

Es biju tik ļoti psiholoģiski sagrauts,
ka man arvien biežāk parādījās
doma, ka manai dzīvei nav jēgas.
Arvien biežāk sāku apsvērt iespēju
beigt dzīvi ar pašnāvību.

Viss notiekošais bija kā bieza aukla,
kas veidota no daudziem smalkiem
pavedieniem, kas pamazām sāka
atšķetināties, līdz vairs neatlika
nekas cits kā viens pavediens, pie
kura turēties. Pēdējais pavediens bija
mana ticība Dievam. Es jau biju
zaudējis cerību, ka mana situācija
varētu mainīties. Neskatoties uz to,
es zināju, ka Dievs mūs visus tur
savās rokās, lai gan tikai pēc
daudziem gadiem es patiešām
sapratu, ko nozīmē tas, ka Dievs ir
klātesošs visā, kas ar mums notiek...

Tajā laikā man bija sajūta, ka Dievs mani ir atstājis. Tikai pēc daudziem gadiem es sapratu, ka īstenībā bija pilnīgi pretēji. Nekad neesmu bijis Dievam tik tuvu, kā toreiz.

Pirms ieslodzījuma es biju nopietni domājis par iespējamo aicinājumu uz priesterību, bet komunisti šo aicinājumu no manas sirds izrāva. Es domāju, ka sapnis par priesterības sakramentu manā dzīvē ir noslēdzies. Tagad, gadiem ritot, es uz šiem notikumiem atskatos citām acīm.

Tas bija Dieva plāns, ka man vajadzēja pārdzīvot komunistiskā režīma krišanu un pilsonisko un reliģisko brīvību atgūšanu. Tas bija Dieva plāns, ka man bija jāapprecas ar tavu māti un ka Viņš mūs svētīja ar astoņiem bērniem. Dieva plānā bija iekļauts arī tavs paša aicinājums.

Borovsku ģimene ar visiem astoņiem bērniem.

Šo sestdien, 2020. gada 21. novembrī, tu kopā ar saviem draugiem tiksī iesvētīts par diakonu savā ceļā uz priesterību. Neskatoties uz to, ka koronavīrusa pandēmija neļauj mums būt kopā ar tevi šajā tev un visai mūsu ģimenei tik nozīmīgajā brīdī, es esmu pārliecināts, ka Dievs savā apredzībā visu stingri tur savās rokās.

Vēlos tev apliecināt, ka dienā, kad tiec iesvētīts par diakonu, mēs visi īpaši lūgšim par tevi un pateiksimies Dievam par tavu aicinājumu.

Noslēdzu šo vēstuli ar manu iemīļoto latīņu frāzi: *Gutta cavat lapidem non vi sed saepe cadendo* [ūdens piliens tiek cauri klintij nevis ar savu spēku, bet gan ar savu neatlaidību].

50 minūšu dokumentālā filma “Pēdas sniegā” (ar subtitriem angļu valodā) stāsta par katoļu pagrīdes pretošanās kustību Čehoslovākijā komunisma gados. Tajā iekļauta īsa intervija ar

*Branislavu Borovski par viņa lomu
cīņā pret komunismu.*

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lv-lv/article/teva-vestule-delam/](https://opusdei.org/lv-lv/article/teva-vestule-delam/)
(4.04.2025)